

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ζητούμενον ἐκὰς τοῦ Ἑξαετηρίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σέγγραμμα, ἐπιθεὶς παραστῆναι εἰς τὴν γῆρα ἡμῶν ἀπεφοίτων καὶ ἐκὰς τοῦ Οἰκιστικῶν καὶ Πατριστασιακῶν Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ, δρ. 85. Ἐξαμηνίως δρ. 19. Γενίῳ δρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀθήκτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κόκκου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γὰρ καὶ 25 Ἐξέμνητοι καὶ Τετάρητοι ἀγαλλόμενοι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ σὺνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Ὀλουθήματις μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριανίδου δρ. 35, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β' -- Τόμος 300ς

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀυγούστου 1923

Ἔτος 46ον -- Ἀριθ. 34

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μεθοδιστήριον ἐκὸς MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ. (Συνέχεια)

Ἐβραπε νὰ συνειθίσσων πάλι αὐτὴ τὴν κατοικίαν.

Ἡ Ζίνα δὲν ἤθελε προπάντων νὰ φαίνεται στενοχωρημένη, γιὰ αὐτὸ δὲ ἀποποιεῖται τὴν θείαν της.

Ἄκανε λοιπὸν τὴν χαροδύμενη καὶ, σὸ τέλος, κατόρθωσε νὰ διώξῃ ἀληθινὰ καὶ μεταχολικὴν σκέψιν.

Δυὸ-τρὶς μέρες ἀργότερα πῆγε εἰς τὴν κορίαν Ἐριῶν. Ἡ δισυθνήτρια ἔλειπε ἀκόμη σὲ ταξίδι, εἶχε εἰδοποιήσει δὲ μὴς ὅτι θὰ γύριζε τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Ἡ Ζίνα τὴν περιμενε μὲ πολλὴν χαρὰ. Σωλογοιζόταν ἄλλωστε ὅτι, ἂν αὐτὴ θάρχεταν ἢ δισυθνήτρια, θάρχιζαν τὰ μαθήματα καὶ θὰ ξανάβλεπε τὴν Ἰδδύνην, τὴν φίλην ἴδαν της.

Ὁ ἀνθρώπος λογαριάζει... Πολλὰς φορές ἔρωσι τὴν τέχνην σβῆσαι μὲ μιὰ μονοκουτυλιὰ τοῦς λογαριασμοῦς του.

Ἡ Ζίνα δὲν φανταζόταν ποτὲ πῶς τῆς ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ νέας, φεβρότερης στενοχωρίας.

Ἡ κορίαν ντὲ Φιροσάτ φαίνονταν εὖ νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε μιὰ κρυφὴ ἔγνοια. Κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα, βλέποντας τὸ στενοχωρημένον πρόσωπὸν της, συλλογιζόταν πῶς ἔνευ, μὲ τὸν καιρὸν, νὰ λιγιστένη ὁ πόνος τῆς θείας της, ἀπεναντίας μεγάλων.

Κι' ἐνῶ τὸ καλὸ κορίτσι, πολυμυθὸς νὰ τὴν καμῆ νὰ ξεχάσῃ τίς πίκρας της, ἢ πριγκήπισσα ἔκρυθε ἀπ' τὴν ἀσφίαν της τὴν αἰτία, ποῦ τώρα καὶ λίγες μέρες τὴν γέμιζε ἀγνοχία.

Εἶχε λάθει ἀπ' τὴν Βαλκανία εἰδήσεις πολὺ δυσάρεστες σχετικὰ μὲ οἰκονομικὰ συμφέροντά της.

Ἐνα πρωτὶ ἡ Ζίνα πρόφρασε τὴν θείαν της μὲ δάκρυα ἐνὰ μάτια. Τὴν ρώτησε γιὰ

ἐκλαιε καὶ τὴν πίεσε τόσο, ὥστε σὸ τέλος ἡ πριγκήπισσα Βιλεντινα τῆς εἶπε τὴν ἀλήθειαν : ἀπροσπτα περιστατικὰ εἶχαν ἔλθει καὶ σὲ λίγο θὰ βρισκόνταν σὲ πολὺ δραστικὴ οἰκονομικὴ κατάστασιν.

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφραση, ἔβγαλε ἀπ' τὸ στήθρι τῆς ἕνα γράμμα καὶ εδῶς στὴ Ζίνα.

«Κι' ἐνῶ τὸ παιδίον ἔπρεπε...» (Σελ. 258, στ. 6.)

— Σὲ λίγο δάξει δεκαπέντε χρόνων, Ζινέττα μου. Ἀφοῦ τὸ θές, μάθε καὶ σὲ τίς πίκρας μου... Μακάρι νὰ μπορούσῃ νὰ σὲς ἔκρυθε πάντα. Μὰ εἶναι ἀδύνατον τώρα πιά : Διάβασε αὐ-

τὸς τίς γραμμὰς καὶ θὰ καταλάβῃ.

Μὲ χέρια ποδερραῖαν ἡ Ζίνα ἔβγαλε ἀπὸν μεγάλο φάκελλο ἕνα γράμμα καὶ διαβάσας :

«Κορίτ,

Ἐἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸ δεκάτης παρελθόντος αἰτήσεώς σου, σὲς ἀνακοινῶ ὅτι τὸ ὄπουρτζιον τῶν οἰκονομικῶν δὲν δύναται νὰ δεγῆ παύτην, διότι ἡ περιουσία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγείρεται ἀξιώσεις, δὲν εἶναι προσωπικὴ ἰδιοκτησία σου, ἀλλὰ ἰδιοκτησία τοῦ κράτους τῆς Βαλκανίας.

Κανονικῶς λοιπὸν ἡ περιουσία αὐτὴ περιήλθεν εἰς τὴν κοριότητα τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Ἰσλάζ. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτοὺς θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θρόνον, θὰ ἐγκαταλείψῃ σὺν χρόνῳ καὶ τὴν περιουσίαν αὐτήν.

Ἐσωκλειστικῶς λαμβάνετε τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων φράγκων, τὸ καθαρὸν ὑπόλοιπον ἀπὸ δ,τι ἐδικαιοῦσθε νὰ λάβετε...»

Ἡ Ζίνα σταμάτησε τὸ διάβασμα, ἔπιασε τὸ μέτωπὸν της καὶ ρώτησε :

— Τί θὰ ποῦν αὐτὰ, θεία μου;

— Αὐτὰ θὰ ποῦν ὅτι μὰς κλέβουν τὴν περιουσίαν μας, φτωχὸ μου κορίτσι... Δυὸ ἑκατομμύρια μὰς κλέβουν. Μὰ τοὺς τέλους αὐτῶν τῶν λεπτῶν λογαριαζα νὰ περάσομε... Ἐστίνα ποῦ εἶχαμε πᾶρει μαζί μας, σάθηξαν σχεδόν...

Ἡ Ζίνα τὴν κοίκοις ἀμίλητη.

— Τί νὰ κάμω, Ζινέττα μου; Ποῦς μπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ ἄδικο... Τί θὰ γίνουμε, Θεὸς μου!

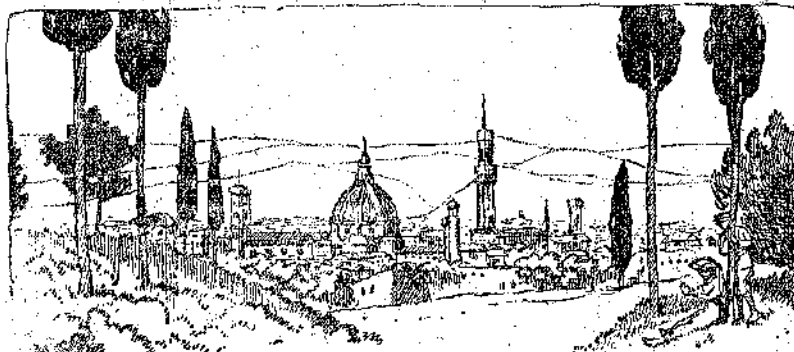
Ἡ Ζίνα, ἐλαίλοντας νὰ τὴν καθησοχάσῃ, τῆς εἶπε :

— Ἄν τὰ λεπτὰ αὐτὰ εἶναι δικὰ μας, δὲν μπορούν νὰ μὰς τὰ πάρουν...

— Βεβλία δὲν μπορούν, μὰ πῶς θὰ τὰ διακδικήσομε; Αὐτοὶ εἶναι παντοδύναμοι...

— Ρώτησε δικηγόρους;

— Θὰ ρωτήσω. Αὐτὸ

«Ἡ κορίαν Ἐριῶν ἔρχεται ἀπ' τὴν Ἰταλία...» (Σελ. 266, στ. 1.)

ἀκριβώς είχα στο νοδ μου. Μεθ εόστη-
ταν τον κοριο Ραββόνδο Μπαραντέν...
Τών λένε πολδ τίμιο άνθρωπο.

— Και πότε θά τόν δής, θεία μου;
— Συμφωνήσαμε να μέ δεχθώ ή-
μερα, στίς τέσσερες... 'Απ' τίς όχτώ ή
ώρα, που έλαβα τό γράμμ' από τό, δέν ζώ
πιά.

— Γιατί δέ μου τέλεγεσ πρωτότερα,
θεία μου; 'Ετσι θάνακοφίζόσουν... Ένα
φορτίο, έμα τό κρατόδνε δού μαζί,
γίνετα λαφρότερο.

— 'Εχεις δικίο, κόρη μου, μπορώ να
βασιζώμαι στήν κρίση σου. 'Ο,τι έκαμα
ώσ τώρα, τόκαμα χωρίς να έξερης τί-
ποτα έσύ. Στο έξής δέ θά σου κρύβω
τίποτα...

Πέρασε τά χέρια στο λαιμό της
μικρής κι έκρυψε τά μάτια της στίς
ξανθές της μπούκλες.

Είναί τόσο γλοκό να έμπιστεόεται
κανείς τόν πόνο του σ' ένα πρόσωπο
άγαπημένο!..

— Τι θά κάμης, μόνη σου, Ζίνα
μου, την ώρα που θά λείπω;

— Θά πάω στο Λόκειο. 'Ισως ή κ.
'Εριώ έχει γυρίσει.

— Καλά θά κάμεις.

Κι' ή κορία ντε Φιροστά ανέβηκε στήν
κάμαρά της να έτοιμασθή.

Η Ζίνα, καθώς πλησίαζε στο Λό-
κειο, είδε με πολλή της χαρά τίς
κούρτινες της κυρίας 'Εριώ τραθη-
γμένες.

'Εκαμε πιό γρήγορο τό βήμα της
και με άληθινή αγάλλιαση έβασαιδε την
άγαπημένη της διευθόντρια.

Η κορία 'Εριώ έρχόταν από την 'Ι-
ταλία, όπου είχε πέρασει μερικέσ εβδο-
μάδες. Πήγε στο Μιλάνο, στή Φλωρεν-
τία και τέλος στή Βενετία.

Απ' την όνειρευτή αυτή πόλη έφερε
για την εθνοομένη μαθήριά της ένα
κομψό διάκο από κρύσταλλα, όπου θαρ-
ροόσεσ πως ήταν κλεισμένοι άχτινες
άπ' τόν ήλιο.

Η Ζίνα έμεινε ένθουσιασμένη άπ'
αυτό τό δωρο, που πρόσθετε κάτι καλ-
λιτςχνικό στο λιγάκι φτωχό σαλόι της
βίλλας.

Διηγήθηκε στή διευθόντριά της, με
χιλιές-δού λεπτομέρειες, τίς έντοπώ-
σεις της άπ' τή Βρετανή.

Δέν είπε τίποτα όμως για τή μεγάλη
και φοδερή στέγχοχώρα που άπειλόσεσ
τό μέλλον αέτης και της θείας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Άσχημα νέα.

Τήν ώρα που ή Ζίνα γύρισε στο σπι-
τι, σουρόδωνε.

Βρήκε τή θεία της έξαιρετικά στε-
νοχωρημένη.

Ο κόριος Μπαραντέν άκουσε την
όπόδεσή της, αγανάκτησε κι' αυτός για
τήν άδικία και συμβόλεψε την κορία
Φιροστά να ανοίξη δική για να πάρη

πίσω την κλεμμένη περιουσία της.
Σκέφθηκε αρχικά και τέλος αποφά-
σισε να εφαρμόσει τή συμβουλή του.

Γιαυτό ή Ζίνα τή βρήκε τώρα καθι-
σμένη στο γραφείο της, να έξετάζει διά-
φορα σκόρπια χαρτιά, έγγραφα και κεί-
μανα νόμων.

— Θα πές στα δικαστήρια, θεία;
ρώτησε. Κι' αν χάσουμε τή δική;

— Να χάσουμε τή δική; φώναξε ή
πριγκήπισσα. Είν' άδύνατο, παιδί μου.

'Εχομε τό δικίο μαζί μας...
Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Θ' αναθέσω την όπόθεση στον
κόριο Ρεβάλ. αυτός ξέρει όλα τά καθέ-
καστα, κι' έχω πεποιθήση πως θά τά
καταφέρει να κερδίσουμε.

Κι' από τότε μία μοναδική έγνοια
άπασχολούσε την κορία Φιροστά.

'Ολη την ώρα της την περνούσε
γράφοντας. Γέμιζε χαρτιά, τόνα πάνω
στο άλλο.

Τότερα έαναδιάβαζε τίς επιστολέσ
της, τίς έβρισκε φαίνετα άσχημα γραμ-
μένες, τίς έσχιζε και σε λίγο άρχιζε
πάλι άπ' την άρχή.

Η εργασία αυτή ήταν φανερό πως
την κόραζε. Η άνεψιά της τό παρα-
τήρησε, μα μ' όλες τίς προσπάθειές
της, δέν μπόρεσε ν' άποσπάσει τή θεία
της άπ' τή χαρτιά της.

Στό τέλος μάλιστα ή πριγκήπισσα
άρχισε να όποφέρει από άίπνια. Δέν έ-
κλεινε μάτι όλη τή νύχτα. Σηκωνόταν
λοιπόν, άναθε τή λάμπα και περνούσε
ώρες όλόκληρες πάνω στα χαρτιά της
και στοδς λογαριασμοδς της.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΕΙΟΥ

ΟΝΕΙΡΩΝ ΩΡΑ

Βασίλειο, πάντα φέρων δσα καινοίς
καιόδασ αείος...

'Ονειρων ώρα, όλόφωτος ό ήλιος βασί-
λειψο
στα πιο βαθιά γαλάζια που είδα ως τώ
[ρα πλάτη,

Κι' ήσαν τά νέφη επάνω τους που σμι-
[λεψο

Κι' από ένα σε χιλιόμερους ρυθμούς
[παλάτι,

Σε μία αποθέωση φωτός... φλόγες σαυφει-
[ρινες,

μενεδεδένια δάση, έξωτικά λουλούδια...
'Ονειρων ώρα... 'Αλκαίοι και Ψάπρες κι'
[Ηοιννες

ξυπνάνε τά δικά σας μέσα μου τραγού-
[δια...

Βαδιά γαλήνη... άπαλοκοιμούντα οι
[θάλασσεσ,

και τά πουλιά όνειρεύονται, βουβές οι
[χώρεσ...

'Αχ, μην ταράξης τή σιωπή κι' έχάλασε
τή γοητεία σε χρυσές όνειρων ώρεσ!..

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Αυτό τό φηλό βουό με τό έκκλη-
σάκι της Παναγίας στήν κορφή, ήταν
ένιασ περαιοδς για μένα, τίς δού-ερείς
ήμέρες που έμεινα στή χώρα. 'Ετσι
φηλό και άκοιμωμένο από τά άλλα,
ώπως τόδλεσα, έφανταζόμουνα την
ώραία θέα, που θά είχε από κεί πάνω.

Στίς διαφορές λοιπόν όμιλίες με
τοδς χωριάτες, έλο γιαυτό άναφέρηκ
και ρωτοόσα. 'Ολοι τώ έραυ, έλοι είχα
πάει, γιατί στίς 8 Σεπτεμβρίου, που έ-
ορτάζεται ή Γέννησις της Θεοτόκου,
έλοι πηγαινόν ενάκι. 'Αλλά έγω, που
οδτε καιρό είχα να περιμένο ως τίς
8 Σεπτεμβρίου, οδτε και ως πανηγυ-
ριώτης ήθελα να πάω, άπεφάσισα να
πάω οδτός τότε και μένος μου, αν ήτο
δυνατόν, και νύχτα μάλιστα, για να
ιδώ την άνατολή του ήλιου.

Μόνος μου να πάω ήτον άδύνατο,
και μάλιστα νύχτα, γιατί όρόμος δέν
ήταν, άλλ' ένα μονοπατάκι γνωστό
μόνο στοδς νεόποιουσ και σε μερικά
μέρη μάλιστα επικίνδυνο.

Έπρεπε λοιπόν να εδρεθώ συντρο-
φία. Τό δάσκαλο τόν είχα σίγουρο,
γιατί δέν μποροόσε να άρντη ή μία τέ-
τοια χάρη στον έπιθεωρητή του. 'Αλ-
λωσ τς ό κ. Π. Μαστοροπούλου—έτσι
λέγεται ό δάσκαλος—είναί τόσο καλόσ,
ώστε και ένα μικρό παιδί άπ' τουδ ελεγε

«κάμε, δάσκαλε, στήν Παναγία;» θά
κοκκινιζε και θάλεγε «πάμε». 'Αλλά
ήταν και αυτός ένός και μόνο μία
φορά είχε πάει, και τότε ήμέρα. Νύχτα
 όμως δέν άνελάμβανε να πάω, γιατί
άντι να ήσομε την άνατολή του ήλιου,
άπ' την Παναγία, μπόροθαν να μάς
εδρισκαν γεμισμένους σε καμιά χα-
ράδρα. Δέν άστεινούντα τά βουόά,
λιγάκι παραπάτησεσ, πές χαμένοσ 'Ε-
πρεπε λοιπόν να εδρεθώ οδηγός, ό ό-
ποιος να ήξερσε τό δρόμο και με κλει-
στά μάτια. 'Ο καλόσ λοιπόν δάσκαλος,
ό όποιος δέν άρνότανε τίποτα στοδς
κατοίκουσ, άνέλαβε να θρη και τόν ό-
δηγό. Καί πράγματι, άντι ένός εδρέθη-
σαν δύο, ό Μήτροσ και ό Σπύροσ, οι
όποιος μάλιστα έπήραυ και τά δικαννά
τοου και τά ζαγάρια τοου να θαρέσουυ
λαγό. 'Εγώ τοδς διαβεβαίωνα ότι ε-
δικα παίρνουυ τά δικαννα, γιατί όταν εί-
μαι έγώ μαζί με κονηγό, ή 'εταν πρό-
κειται να φάγω και έγω από τό κυ-
νήγι, ποτέ τίποτα δέν βαρει κανείς.

'Αλλ' αυτό έπέμειναν και τό είχαυ οι-
γουρο ότι τό βράδυ θά φάμε λαγό.

'Εσυμφωνήσαμε λοιπόν ότι στάς 2
μετά τά μεσάνυχτα θά ξεκινήσομε,
για να είμαστε ένωρις στήν κορφή του
βουνοδ. 'Ανέλαβε δέ ό δάσκαλος να
μάς ζυπνίση εγκρίτως. 'Αλλά αν και,
ώσ έλεγε, έβαλε τό χέρι του από κάτω
από τό κεφάλι του, για να μην απο-

κομηθή βαρεία, τόν έπήρεσ βαρύν γλο-
κόν. 'Αλλ' έγώ, ό όποιος ήμου ό μάλ-
λον ένδιαφερόμενος για τήν έκδρομή,
σείς δύο παρά τέταρτο ήμουυ στο πόδι.

'Εβόμνισα τό δάσκαλο, τοδ όποιου τό
χέρι, ως άπεδείχθη κατόπι, είχε φύγει
από τό κεφάλι του' ό δάσκαλος έξέ-
πνισε τό Σπύρο, ό Σπύροσ τό Μήτρο,
σφορίγματα άκούγονταν στο χωριό για
να συνεννοηθοόμε, οι σκόλοι έλοι τοδ
χωριό ήσαν έν συναγερμό από τά
σφορίγματα μάσ, μερικά παραθορα ά-
νοιγαν και νυπταγμένοι ρωτοόσαν τι
τρέχει και τέλος έλοι συναντηθήκαμε
στή βρόση.

'Εξερνήσαμε. 'Ο δάσκαλος έφερε
ένα τράστο με τρόφιμα, ό Σπύροσ τό
δικαννό του, ό Μήτροσ τό δικαννό του
και έγω τό φανάρι. Τό σκοτάδι ήταν
πυκνό και μόλις τό φανάρι κατόρθωνε
να τό διαλύη σε άπόσταση δύο μέτρων.
'Εκει που βελίζαμε σιωπηλοί ό ένιασ
πίσω από τόν άλλον, στέν άπότομο ά-
νήφορο και τά μάτια μάσ έφταναν
προσεκτικά τή γή, άξαφνα τό φός τοδ
φανario έπεφτε σε κανένα δένδρο και
εφώτιζε τόν κορμό του. 'Οκως παρου-
ο αζότανε άξαφνα μπροστά μάσ, έμοιαζε
τό δένδρο με πλώριο φέλακκ, ό όποι-
ος μάσ έφραζε τό δρόμο να μη προ-
χωρήσομε φηλότερα, να μη διαταρά-
ξομε την καρθενική αιγή του βουνοδ.

'Ανεβαίναμε, ανεβαίναμε και εδδρα-
σαρό άγεράκι του βουνοδ 'Εδιωχυν τόν
β'νο και την κοόραση. Δέν άκουότανε
τίποτα άλλο παρά μόνον ό έσρός κρότοσ
που έκαναν τά πόδια μάσ πατώντασ τά
γαλικία. 'Αξαφνα τή αιγή της νύχτασ
δέλαφε τό γλοκό καλόδημα ένός κο-
ροδαλλοδ. Αυτό ήταν τό ζόνθημα, και
άμέσως έκαιτοπάδεσ άλλου φωνών
άπετέλεσαν συνάδεια, που μόνον οι
βοσκοι και οι κονηγοί έχουυ την εδτο-
χία να την άκούνε άπο κάτω από τό
θόλο τοδ σδρανοδ. «'Αποκαλοφθητε»
τοδς είπα, «είναί ή πρωινή προσοχή
των πουλιών!» «Πηγαινόμεσ, πηγαί-
νομεσ» είλεσ ό Μήτροσ «μάσ πήρε ή
αθή, έβόμνησε ό κατασολιάτης».

Και ανεβαίναμε και ανεβαίναμε και
καλαϊθοόσαν οι κοροδαλλοί και φο-
σοόσε τό δροσαρό άγέρι τοδ βουνοδ.
Πού και που, τό φανάρι μάσ φώτιζε
πλαγιές σκεπασμένες με τρωφερό χαρ-
τάρι, που και που μάσ έδειχνε τό χει-
λοσ κρημνών που, κάτω κάτω, τό πυκνό
σκοτάδι έκρυβε τόν ποθίνα τοου.

Κρόσεσ φόδσε μ' έπιανω, όταν έρριχνα
τή ματιά μου προς τό κάτω. 'Ενώμίζα
εί, αν έσπεφτε και, θά κατέβηκα αι-
ωλωσ σε μιάυ άδουσο γεμάτη από πη-
χτό σκοτάδι.

Σ' ένα στρίψιμο τοδ μονοκατιοδ, τό
φανάρι εφώτιζε άξαφνα μία άρκετά
μεγάλη έκταση άσπερη.

—Τι είναι τουτό;

—Χιόνι.

—Χιόνι;!!

—Ναι, χιόνι. 'Εδώ οι τσοπάνηδεσ
έχουυ παγωτά δωραάν.

Σε λίγο φτάσαμε στήν κορφή. 'Α!
έπι τέλος εφτάσαμε. Τι άνήφοροσ, τι
κόμοσ, τι ιδρωτασ, άλλα και τί από-
λαση τώρα!

Νύχτα άκόμη, σκοτάδι σε όλη τή γή.

Στήν κορφή του βουνοδ 'είναί έκ-
κλητόσα της Παναγίας. Κάποιος φι-
λόδροηκοσ την έχτισε και, για να την
άσφαλίση από τών άγρίων έπιδρομώυ
της Φόρασε, την έκαμε όλη με τσι-
μέντο. Με ταμίντο τοδσ τοίχοουσ, με
τομίντο τή στέγη. Ποδ μπορεί να
σταθή έδώ πάνω κεραμίδι από τόν
πάγο και τοδς άνέμοουσ! 'Από τ' ά-
στροπαλέκια όμως δέν μπόρεσε να τή
φολάξη και της έχουυ όργώσει τή
στέγη.

'Αχ, Παναγίσα μου! 'Ανοίσε την
κόρτα σου να μπούμε μέσα. 'Ανοίσε
την άγκαλιά σου να μάσ ζεσταήνεσ.
Κρόσ, κρόσ πολύ, και είμαστε και ιδρω-
μένοι. 'Αλλ' ή πόρτα ήταν κλειστή
και την Παναγίσα δέν τή βλέπαμε από
τό άνοιχτό παραθυράκι να κάθεται με
τό Χριστοόλη στήν άγκαλιά, γιατί τό
καντήλι ήταν σδυσμένο.

'Αχ ήλιε μαζί έβγα να μάσ ζεστα-
νης. Για όένα ανεδήκαμε τόσοσ άνή-
φορο, έχάσαμε τόσοσ ιδρωτα, έβγα να
σε θαυμάσομε και να ζεσταθοόμε.
'Αλλ' ό ήλιος δέν διάζειτα. Φωτίζει
τόρα και ζεσταίνεσ άλλουσ ανθρώπουσ.
Δέν ήθεσ άκόμα ή δική μάσ σειρά.

Τό παιτό δέν άρκει να μάσ προστα-
τέωση από τό κρόσ. Τρέχομε από τή
μία πλευρά της 'Εκκλησίας στήν άλλη,
για να φυλάχτοόμε από τόν άνεμο,
άλλα στήν κορφή τοδ βουνοδ φροσδυ
σογγρόνωσ έλοι οι άνεμοι. 'Εκει άν-
ταμώνουυ και μεγαλώνουυ.

'Εκει όμως που έτρεμα από τό κρόσ,
διεκρίνα να έξέχη από τό ταγάρι τόν
τροφίμων ένιασ φελλόσ. Θυμήθηκα τό
κρασί, τά αόγά, τό τυρί και τό φαμί.
Δέν έχασα καιρό, έφαγα καλά, ήπια
λιγάκι κρασί και έζεσταθήκα λίγο.
Και δσην ώρα έγώ έτρωγα σάν βασι-
λιάσ, έχων από τοδς πόδασ μου έλον
τόν κόσμο, οι κοροδαλλοί έξακολου-
θοόσαν την πρωινή προσοχή τοου.

Τέλοσ πείσα κατ' την 'Ανατολή,
πίσω από τόν 'Ελικώνα, άρχισε ό σδρα-
νόσ λίγο-λίγο να γαλακτώνετα. Πίσω
κατ' τή Δόση και κάτω στίς λαγκαδιέσ,
πηχτό σκοτάδι. 'Η άσπράδα λίγο-λίγο
αύξανε και τέλος άρχισε να παίρνη ένα
χρώμα άνοιχτό τριανταφολλι, μα πολδ
άνοιχτό. Τό τριανταφολλιχρώμα, πάλι
λίγο-λίγο, γινόταν βαθύτερο και ένα
συννεφάκι στήν 'Ανατολή, στο κάτω
μέροσ, φόρεσε ένα λεπτό κορδόνι χρυ-
σό. Τέλοσ, ή ροδοδάκτυλοσ ήώσ πα-

ροσαϊόθηκε με όλη της τή μεγαλο-
πρέπεια.

Οι κοροδαλλοί «τόλεσαν» γλοκότερα
τόρα. 'Ισως έτσι κοδ φαινόταν, πι-
θχόνδ όμως από τά ποσολά να ένθου-
σιάζοντα με την ροδοδάκτολον.

Και από πλέον τό συννεφάκι έγινε
έλο χρυσό, άρχισε να φαίνετα λίγο
λίγο και ό ήλιος. Παρ' όλίγο να ζητω-
κραυγάσε, όταν τόν είδα να θγαίνη, με
την έλπίδα ότι θά τόν θαομάσω και θά
ζεσταθώ. Τό πρώτο ήγνε, τό δεύτερο
 όμως όχι. Και άλήθεια, όταν πλέον ό-
λόκληροσ ήταν έξω από τόν όρίζοντα,
δέν γνωρίζω από ποιά άτμοσφαιρική
αίτια, έφάνηκε για λίגע στιγμέσ σαν
ένα πλώριο χρυσό μανιτάρι. Πρώτη
φορά στή ζωή μου τόν είδα έτσι. Τι
θέαμα ήταν εκείνοι! Τι μεγαλοπρέ-
πεια! 'Αέιζε τόν κόσμο και διπλάσιον
άνηφορο να περάση κανείς, για να ίδη
τέτοιον ήλιο. 'Οσαν πλέον όφώδη ά-
κόμη, έπήρε τό στρογγυλό σχήμα του.

'Αλλά, περίεργο πράγμα, ήταν τομνός
από άκτινεσ και φαίνότανε σαν μεγάλο
φεγγάρι. Πέρασε λίγη ώρα και τότε
έστειλε τίς πρώτεσ άκτινεσ τοου, πρώτα
σε μάσ, που ήμαστε στήν κορφή τοδ
βουνοδ, και έπειτα, σιγά-σιγά, και σεοδς
άλλουσ, που ήταν χαμηλότερα.

'Αποδ ζεσταθήκαμε καλά κάμποση
ώρα, κατεδήκαμε στο ώραίο δάσοσ της
Φέρρησ να περάσομε την ήμέρα μάσ.

'Όταν άποχαιρετοόσα την έκκλησία
της Παναγίας, έκαπετόμουνα ότι κρέμα
να άφήγη κανείς τέτοιον τόπο, που
δέλετα, κάθε πρωί και βράδυ, τέτοια θε-
άματα».

Στό δάσοσ μέσα συναγτήσαμε και τό
Σπύρο και τό Μήτρο, που είχαυ φύγει
πρό της άνατολής τοδ ήλιου, για να
σκοτώσουυ λαγοδς.

—Πού είναι οι λαγοί, Μήτρο;

—Είσαι άτωχοσ, κόριε πιθεωρητά.

Μόνον τ' αυτά ένός λαγοδ είδα κάτω
σ' ένα βράχο. 'Αδικα ανεδήκαμε τό-
σον άνήφορο.

—'Οχι, Μήτρο μου, δέν ανεδήκαμε
άδικα τόν άνήφορο. Είδα τόν ήλιο σαν
μανιτάρι! Πέρασαμε όλη την ήμέρα
στο δάσοσ της Φέρρησ και τό βράδυ
βράδυ γυρίσαμε στο χωριό.

Δ. Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΔΑ

Όλα τά επαγγέματα έχουυ την ά-
νωτέρα βαθμίδα των Γι' αυτό κάποτε
άκούοθηκε κι' ή διαμαρτυρία ένός νυ-
κτοκλέφτη: «δέν είμαι κλεφτοκοιτόσ·
είμαι... λαποδύτης!»

Μερικοί άνθρωποι λάμπουυ για μία
στιγμή κι' όλη την άλλη ζωή των την
περνουύν σαν άποτοίγατα.

Α. Γ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΙ' ΑΓΟΡΙΑ ΜΕ ΑΓΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΜΠΟΣΕΣ φορές ως τώρα, ή Διάπλασις έλαβε γράμματα από φίλους της, με παράπονα για την κακή εξέλιξη κάποιας αλληλογραφίας που γελίστηκαν να νομίζουν με αγνωστά τους αγόρια. Κάποια, τέτοια παράπονα ανυψώνονται κι' από αγόρια εναντίον κοριτσιών. **Αλλά** συχνότερα παρρησιάζονται κορίτσια. Κι' ιδού πώς συμβαίνει αυτό το καιρό: Σεις μικρές Αγγέλους δημοσιεύονται και προτάσεις γι' ανταλλαγή κάρτι-ποστάλ. Ο "Αλφα π: χ: ζητεί απ' όλους κι' απ' όλους", τάσσοντας και λαούς με πετραχήλια. Το κορίτσι βλέπει την πρόταση και σκανδαλίζεται από το βραβείο. "Ας το στέλλω με κάρτα, ουλόγιεται" ή θα χάσω; μπορεί και να βραβευθώ. Καί το στέλνει με το φευδώνυμό της και με τη διεύθυνσή της, κάποιε και με τ'ονομά της, για να λάβη το βραβείο, αν τυχόν ή κάρτα της ήθελε βραβευθί.

Τις περισσότερες φορές, εννοείται, δ "Αλφα είναι ένα καλό και τίμιο Διαπλαστούλο, που δεν έχει άλλο σκοπό, παρά να σχηματίσει ένα Λεονώμα με κάρτες από Διαπλαστούλα και Διαπλαστούλες.—ώραία κι' άθωα ανάντηρη της παιδικής του ή λιτίας. Και στο κορίτσι που είχε την καλοσύνη να του στέλλη, στέλνει κι' αυτός μια κάρτα μ' ένα ευγενικό και ξερό «Ελάβα, ος ευχαριστώ», και πάλι αργότερα του στέλνει το βραβείο, —ένα καλό βιβλίο συνήθως,— αν ή κάρτα του κοριτσιού ήταν καλύτερη απ' όλες. Έτσι ή ανταλλαγή κι' ή ιστορία τελειώνει ως εδώ, χωρίς καμιά δυσάρεστη συνέπεια και χωρίς παράπονο, οπτε από τώρα μέρος οπτε από τώρα!

Κάποια όμως συμβαίνει, — σπάνιο, αλλά συμβαίνει,— δ "Αλφα αυτός να είναι ένα άνοητο, ή πονηρό, ή κακοαναθρεμμένο παιδί. Η ένα παιδί, που δεν ξέρει καθόλου τον κόσμο και που νομίζει πως μπορεί να γράφη σ' εν' αγνωστο κορίτσι όπως α' ένα του συμμαθητή. Το παιδί αυτό, όταν λάβη την κάρτα του κοριτσιού, θα νομίσω χείος του ν' απαντήσει με πολλά λόγια και με μεγάλες φιλικές διαχύ-

σεις. Το καιμένο το κορίτσι πάλι θεωρεί χείος του ν' απαντήσει στις διαχύσεις αυτές. **Αλλά** τότε θα λάβη κι' άλλη κάρτα, ίσως και γράμμα, με περισσότερα λόγια και με περισσότερο θάρρος. Το κορίτσι, φυσικά, δέ θα απαντήσει. "Α, ως έτσι! Πώς είναι δυνατό να ξη αλληλογραφία μ' ένα ξένο, αγνωστο αγόρι; Το παιδί τότε θα πορήση: «Πώς, δεσποινίς, δέν απαντήσατε στο γράμμα μου; Σας παρακαλώ να μου άναυήσετε χωρίς άλλο!» Η ίδια σιωπή. Το παιδί τότε θα θυμώσει. Και θα της κάρη ένα γράμμα και θα... τη βρέξη. «Τι τρόπος είναι αυτός, δεσποινίς; Πού έμάθατε αυτή την ώρατα ευγένεια; Έτσι να μην απαντάτε εις τας... επανειλημμένας επιστολάς μου;» Και τ'ά λοιπά, και τ'ά λοιπά. "Ε, τότε πιά είναι, που το κορίτσι θα κάρη τ'α παράπονα του οτή Διάπλαση. «Άκουσε, αγαπητή μου, τί έπαθα από το φίλο σου "Αλφα, να φριξής; Ποιέ δέν περιμένα τέτοιο πρόγμα από ένα Διαπλαστούλο! Καί τ'ά λοιπά.

"Αλλά... Τι φταίει εδώ, ή τι μπορεί να κάρη ή Διάπλασις; Μέσα σε τόσες χιλιάδες παιδιά που έχει, δέν θα υπάρχουν και πέντε, και δέκα παλιόπαιδια που θα την παλρώνουν έτσι κατά σύμπτωση ή... για διασκέδαση; Κι' όποιος θέλει, δέν μπορεί να δημοσιεύση μια Αγγελία πως δέχεται κάρτι-ποστάλ απ' όλους κι' απ' όλους; Κι' άμα λάβη κάρτα από ένα κορίτσι, δέν μπορεί να του απαντήσει όπως ξέρει και όπως θέλει; Μήπως αυτές οι ανταλλαγές γίνονται μέσω του Γραφείου και με την επίβλεψη της Διαπάλασης; Έλευθερες είναι, απευθείας γίνονται. Η μήπως ή Διάπλασις, άμα μάθη πως δ "Αλφα βέβαια με γράμμα του την Βήτα, μπορεί να πάη να τον βοηθήση "Αμερική, ής ποθύμ, που μένει, και να του τραβήξη ταυτιά; Το μόνο που μπορεί να κάμη, είναι να μην του ξαναβάλη Μικρή Αγγελία. **Αλλά** κι' αυτό... κατόπιν εορτής. Όσοι πως μπορεί να προλαμβάνονται αυτά τ'ά ανοχλητικά επεισόδια;

Ένας τρόπος, μου φαίνεται, υπάρχει. Το κορίτσι να μην απαντούν ποτέ σε προτάσεις αγνωστων αγωριών γι' ανταλλαγή κάρτι-ποστάλ ή και Μικρών Μυστικιών. Εύτυχώς που προτείνουν κι' άλλα τόσα κορίτσια. Όσοι με Διαπλαστούλα μπορεί εξαίρετα να στέλη τ'α τεράδιά της και τις κάρτες της μόνο σε κορίτσια, ή και αλληλογραφία μ' αυτά και να ξη έτσι με ώρατα άσχολια, με μεγάλη ευχαρίστηση— κάποτε και με σημαντική ώφέλεια, χωρίς φόβο και χωρίς κίνδυνο κανένα.— Ίσως θα πής: «Μά στο Μεσαίωνα θέλετε να μ'α ξανα-

γυρίστε, κήριε Φαίδον; Σήμερα, άγόρια και κορίτσια δέν ανατρέφονται μαζί, δέν εκπαιδεύονται, δέν εργάζονται και δέν διασκεδάζουν μαζί; Γιατί να μην ανταλλάσσουν και κάρτι-ποστάλ; Γιατί και να μην αλληλογραφούν, φιλικά, ευγενικά, πνευματικά μ' άδωα; Τι, επειδή μέσα σε πέντε χιλιάδες παιδιά μπορεί να υπάρχουν και πέντε παλιόπαιδια; Μά θ'άναί μεγάλη και σπάνια κακοτυχία για ένα κορίτσι να πέση σ' εν' άπ' αυτά. Τελοσπάντων το «άγόρια με άγόρια και κορίτσια με κορίτσια» δέν είναι πράγμα του καιρού μας. **Αλλά** ξε δ κόσμος!

"Ε, μα τότε, κορίτσια μου, τί να σ'α πώ κι' εγώ; Τέτοιες ιδέες έχετε; Θέλετε να ζήτε πιδ έλευθερα, πιδ σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής; Μά τότε να έχετε επ' όψει σας και τη σπάνια... κακοτυχία και, όταν σ'α συμβαίνει κανένα τέτοιο δυσάρεστο, να παλρώνετε άπ'όλου σας δλη την εδύνη. «Ηθελά τα, να λέτε, μ' έπαθά τα». Να ξέρετε όμως ότι εγώ επιμένω στην ιδέα μου. Θα έχετε πιδ ήσυχ'α το κροάκι σας αν δέν ανοίνατε νταραβέρια με αγνωστα άγόρια. Ποιέ, καμμιά δέ μετάνοιωσε που δέν απάντησε σε προτάσεις άγωριών. Κάμποσες όμως τ'ά μετάνοιωσαν για να τ'ά μουν. Αυτό δέν άρναί να σ'α πείση; **Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΙΣΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο λόγος ήταν φηλά, στην κορυφή σχεδόν του πράκινου βουνοδ' κι' οι ευλοκόμοι είχαν κι' ένα γαίδιχρο, που εδν εφόρτωναν ξόλα και τόν έστελναν κάτω στο γωριό. Από κει πάλι ο γαίδαρς κουβαλούσε στο λόγγο φατιά, σόνεργα και ροβχα για τας ευλοκόμους. Έτσι, φορτωμένος πάντα, άνεβοκατέβαινε εδ τραχέ μονοπάτι. Κι' έλαχάνιαζε δ καιόμενος κι' έρωνε κι' έστασιζόταν.

Ένα δειλινό που κατέβαινε, φορτωμένος ξόλα ως έκει πάνω, τον είδε μια άλεσο και, για να τον περάσει ή καταρτάρα, τον ρώτησε:

—"Ε, κήριε Μένε, τί σ'άρεσει καλύτερα; δ άνήφορος ή δ κατήφορος;

Κουτοστάθηκε τότε δ γαίδαρς, κοιτάζε μακριά στον κάμπο, όπου άλλοι, πιδ επερχόμενοι γαίδαρροι πηλαλούσαν, άναστεινάτε και άποκριθήκα:

—"Εχάθηκε δ ίσιος δρόμος, καιμένη κορυμάρα;

"Οχι, ε ίσιος δρόμος, δέν είχε χαθή. Άλλά δ ίσιος δρόμος, δ εβκολος, δέν είναι για όλους τας γαίδάρους, οπτε για όλους τας ανθρώπους... (Διασκευή) ΓΡ. Ξ.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του "Ακαδημαίκοδ JULES SANDEAU"]

Όλο το χωριό κατέβηκε στην προκομαία για να ξεπροβάδωση την οικογένεια. Ο Στέφανος ήταν πολύ λοπημένος. Τη στιγμή που έπρεπε να βεί στο λεωφορείο, έφλησε όλα τα παιδιά κι' όλες οι μητέρας έφλησαν την κυρία Ειρήνη.

Σε λίγες ώρες έφτασαν στην πλησιέστερη πόλη και μαρμαριστηκαν στο βαπόρι. Ο Πιπίος είχε ακολουθήσει πεζός το λεωφορείο κι' είχε τρέξει τόσο καλά, ώστε κατάφερε να φτάση πριν ξεκινήσει το βαπόρι.

Πολλήν ώρα στάθηκε στην προκομαία κι' άδλεπε το πλοίο που ήθελαν από το λιμάνι και διαυθνόταν σ'α νοιχτά... Κι' όταν άπομακρύθηκε τόσο πολύ, που δέν φαινόταν πιά μέσα δ Στέφανος, τότε δ Πιπίος έκάθησε ε' ένα πάγκο και, πρώτη φορά οτή ζωή του, άρχισε να κλαίη σ'α μικρό παιδί, άπαρηγόρητος...

ΚΒ.

Ο γωριός.

Το ταξίδι ήταν λαμπρό και πολύ εδχάριστο. Και πρώτα με το βαπόρι, κι' ύστερα με το σιδηρόδρομο, δ Στέφανος διασκεδάζε πολύ.

"Αλλ' όλα έφτασαν στο σπίτι τους, στο Παρίσι, οι γονείς άρχισαν πάλι να νάνησοχούν. Θυμάται τί έγραψε ή κυρία Ειρήνη στον άντρα της για το Στέφανο; Πώς να σκλαβώσουν το θαλασσοπάλι τους στο σπίτι άποδ ήταν συνηθισμένο τώρα πιά να ζή σ' άκρα γαλιέ και να νάνησν ή άέρα θαλάσσιου. Δύσκολο, επικίνδυνο. Και πραγματι-

«Και συμπόσιονος!» (Σελ. 261, στ. 6)

κός, μόλις δ Στέφανος έμεινε δόν-τρεις ήμέρες στο σπίτι, άρχισα να κατοσοφιάζη και να γριεσθ, σαν πουλί που δ έκλεισαν σε κλουβί. Κι' ή κυρία Ειρήνη ακόμα στενοχωρόταν πολύ γιατί κι' αυτή είχε συντηθήσει την έξοχή και τον καθαρό άέρα της θαλάσσης: άλλά δέν την έμελε τόσο για τον έσπτό της, όσο για τον άγαπημένο της γιό.

Ο κ. Γεώργιος έλαγε οτή γυναίκα του:

—Δέν έχεις δικιο, Ειρήνη μου, να νάνησοχής για το Στέφανό μας. Δέν τον βλέπεις τί εδρωστος που είναι και ζωηρός; Έτσι άπο λίγες έβδομάδες θα συνειθισθ ή ζωή μας. Τώρα μάλιστα θ'άρχισουμε έκδρε-μ'ες κάθε Κυριακή και να ιδής τί θα σοδ γίνη ο γιός μας!

"Αλλά ή μητέρα δέν ήσούχαζε. Έβλεπε το Στέφανο να μαραίνε άπο μέρα σε μέρα. Το παιδί δέν μπορούσε να συντησίη τον πνιγηρό άέρα της πόλης.

Αλήθεια κάθε Κυριακή πήγαιναν στην έξοχή, τριγύριζαν μέσα στο δάσος, έπαιρναν καθαρό άέρα. Κι' αν ή οι γονείς σιγοσυρταδόναν μιλώντας για εδ γιό τους και για το μέλλον του, αβ-τός έτρεχε γύρω τους, πότε μπροστά, πότε πίσω, πηδούσε σαν το καταικι κι' έκανε διάφορα νωστιμότατα παιγνίδια.

"Α, στην έξοχή ήταν εδτοχισμένες! Μια Κυριακή, λίγη ώρα άποδ βγήκαν άπο την πόλη, έφτασαν μπροστά στο μεγάλο κήπινο κήπο, που είχαν μπη, αν θυμάστε, άλλη φορά κι' είχαν περάσει εδο το άπόγεμα. Όταν βέβηθηκαν μπροστά στην καγγελόπορτα, δν μπόρεσαν να κρατηθούν, την έσπρωξαν και μπηκαν. Η ζωηρή επιθυμία τους να ξαναίδουν τον παράδεισο έκεινο θα τους έκανε τολμηρούς κι' ίσως λιγάκι άδίακριτους... Άλλά τη στιγμή έκείνη φάνηκε δ κηπουρός, που με πολλή ευγένεια τους είλα:

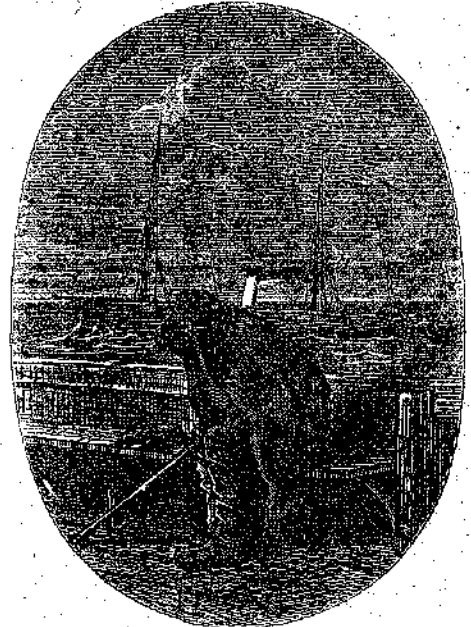
—Όρσιτε, κήριε, να ιδήτε τον κήπο. Τάφηνικά λείψον σ'α ταξίδι και μ'α άφησαν παραγγελία, όποιος έργεται να τήν άφίνω έλεύθερα.

Η κυρία Ειρήνη έδισταζε ακόμα να προχωρήση.

—Όρσιτε, κυρία, έλεύθερα.

—Ας ιδούμε λοιπόν την κήπο, είπα δ κ. Γεώργιος φαιδρά. Ας περάσουμε λίγες ώρες εδω-μέσα, με την ιδέα πως το κήμα είναι δικό μας.

Ο κήπος με τη βίλλα ήταν δ ίδιος όπως τον ήξεραν, όπως τον είχε περιγράψει άλλοτε ή κυρία Ειρήνη. Ένας κήπος του γούστου της, όπως τον ήθελε. Το ίδιο της άρεσε και τώρα. Μά κι' δ Στέφα-

«Απαρηγόρητος.» (Σελ. 260, στ. α')

νος εδχαριστήθηκε τόσο πολύ, που δέν ήθελε πιά να φύγει. Τι καλά αν μπορούσαν να μείνουν, να καθήσουν για πάντα ε' έκεινον τον επίγειο Παράδεισο!

—Μπαμπάκι! μαμαμάκι! δέν είναι πολύ άσχημα εδω; Έλαγε και ξανάλεγε δ μικρός.

—Ήθελες να ταν δική μας αβτή ή βίλλα; τον ρωτούσε ή μητέρα του να ζούμε εδω άνοι στο Παρίσι;

—Αχ, να!... Τι κήμα που θα φύγουμε σ'α λίγη!.

Ο κ. Γεώργιος κροφοχαμογελούσε. Γιατί άραγε...

Τέλος πάντων ήρθε κι' ή ώρα να φύγουν. Σε λίγο θα περνούσε το τραίνο που θα τους έπαιρνε να τους πάη πίσω στο Παρίσι, στο σπίτι τους, να φάνε και να κοιμηθούν... Η κυρία Ειρήνη φορούσε τώρα δ επανωφόρι της κι' εφώνιαζε εδ Στέφανο να έτοιμασθ. Τι κοίμα! Πόσο λυπημένο φαινόταν το παιδί που θ'άφευγε άπο τον «παράδεισο!» Μά κι' ή μητέρα.

"Αβ'αφνα όμως... παρασπάζεται μπροστά τους δ κηπουρός, λιγάκι καλύτερα ντυμένος, και δείχνοντας την πόρτα της βίλλας, τας λέει:

—Όρσιτε! το τραπέζι είναι έτοιμο!

Τι; βέβαιωγάν λοιπόν έκει; Μά ποιός τους έκανε το γούμα; Τάφηνικά έκεί-παν σ'α ταξίδι. Ο κηπουρός λοιπόν; Η μήπως ή βίλλα έκείνη ήταν ένα έξοχικό έσνοδογειο;

Η κυρία Ειρήνη δέν ήξερε τί να υποθέσθ. Κι' με το βλέμμα ρωτούσε τον άντρα της...

Ο κ. Γεώργιος δέν μπόρεσε πιά να κρατηθί...

(Έπεται συνέχεια) **Μετάφρασις Η. Γ. Φ. και Γρ. Ξ.**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ (Στόν Φρέγγ)

Πολλές φορές καθόμουν στον ήλιο σου άποκάτου κι' εμπίτης μ' άποκομίζε με τ' όθιο φύσημά του.

Μ' άπ' τον καιρό που θάψανε λεβέντη στη γιζιά σου, άναστρέψα μου γέννη ή σιωπηλή θωριά σου.

Πρίγκηψ της Ουαλλίας

ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΔΑΜΠΗΡΗ

Κι' έκείνη τη Μεγάλη Β' ομάδα, από νωρίς κάθε μέρα, μαζευόνταν τα παιδιά της γενομένης στο δρόμο. Μερωκά είχαν κιάλια τάρνακια τους, με χωμάτα βουμάκια, κόνκινα τα περισοσάτερα. Τριγύριζαν εδω κι' εκεί, προήφρανα, ένθ' άλλα παιδιά κοίταζαν με θουροσμά.

— Έμένα θά μου τ' όφρέ αούρο δ' παραπάς τ' ό δικό μου, έλεγε ένας μικρούλης. — Κι' έμένα θάταν κάτασπισο με γλάστιας βοήλες, πρόσθετε ένας άλλος Κι' ή πολυθόρυβη συνοδεία, μεγαλώνοντας κάθε μέρα, γέμιζε την ήσυχη συμρνήνη γειτονιά με φωνές ναρούμενες και βελήματα.

Κι' άφιναν τα παιδιά τάρνακια να πάνε στην Έκκλησία, και μόλις γύριζαν πάλι, σπάρνακια τους πήναιναν. Κι' έφτανε τ' ό Μεγάλο Σάββατο που θάβαλαν σπάρνακια την «κάκινη κορδέλα» όπως έλεγον συνθηματικά οι γονείς.

Τι τρογυφάει! Ό δήμοι, — πόσο καλά τ' όν έφτανε τα παιδιά τούς μακαλιόφδες με τις κόκκινες ποδιάς και τ' ό μεγάλα μαχαίρια — χόνονταν στους δρόμους κι' ή φωνή τους σπάρναζε από μικρόκοσμο την άσπελποσία. «Αρνιά για σπάρνα, πρόσθετε για πούλημα!» Πόσα άλλα άφρανα έφρασαν σπάρνα μίτια από τ' ό λόγια και πόσα στρατηγήματα δέν οκροφύλουνταν τ' ό παιδιά για να γλυτώσιν τάρνακια τους από την «κάκινη κορδέλα». Τ' ό κίκου! Ένα ένα χόνονταν τάρνακια από τ' ό μικρό κοπάδι για να μη ξαναφανόυνε πάλι...

«Όπως τ' ό βράδυ, ύστερα από την Άνάσταση, με τ' όση σούπα, κόνκινα σπάρνα και τσασρέκια περιμένουν στο τραπέζι. Και τ' ό παιδιά κοιμούνται εδωχασημένα κι' όνειροφόνοντα ένα...ροδοφνήμένο άρνάκι, που έσποβάλλει μέσα από τ' ό λουμπράτικο ταψί.

Μίχα

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Χαρισματική στην άγαπητή μένη μου Δίση) Τ' ό κουνουρι είχε κουνήσει για τ' ό τελευταίο διάλειμμα. «Όλες είχαμε βγή εδω, γιατί ή ήμερα

ήταν άεστη. Ό ήλιος είχε βγή με στυμνή, για να δώση λίγη ζωή στη βαρεία μουρβένια άτμοσφαιρία.

«Έκάμαμε ένα γύρο και μιλούσαμε για διάφορα πράγματα, γελώντας με κάστατο που μ' όλεγε ή πιό καλαβή.

«Κορίτσια, τι θά κάμουμε; ή Πειραματική είναι τόσο δύσκομη!» Διά μιάς όλες σωπάσαμε κι' ένα σύννεφο μελαγχολίας πέρασε από τ' ό μάτια μας. «Αχ, άδελφ' ή Πειραματική! πώς μ' όλες τα χαλινάστε! Μ' έτι τ' όρο συλλογίζομαστε τ' ό μηδενικό που θά πέρωμε 1.

«Έξωφρα βλέπομε μιά σωμαθηνία μου να τρέχει χοροφιδόντας και να φωνάζει: — Τί καλά, δέν θάρθ' ό καθηγητής, δέν θάρθ'!» Δέν θάρθ'! Για μιά στιγμή μείνωμε άλλαλες έμπρός στη φωνική αυτή εστύνια. «Τί καλά, τί καλά, τ' ό γλυτώσαμε!» όχι, σπάρναμε να φωνάζουμε σάν τρελλάς. — «Αν υπάρχει μεγαλύτση χαρά για μιά μαθήτρια από τ' ό να λείπ' ό καθηγητής!»

Έν τ' ό μετσού τ' ό κουνουρι κούπτης κι' έμεις άμείομενες, χωρίς τ' ό κροτοφύτυ, με γέλια και χαρές, άνεβήκαμε στην τάξη Μιά φωνή έμ' άπ' εδω, μιά τραγοφιδει άπ' εκεί. Άλλη άνεβασημένη στην εδρα, βγίξαι λόγο: τέλος ή τάξη μας μοιάζει σωστή... χάρος. Και νά, ή έπιμνήνηρία μπαίνει και μ' όλες πιάνει σάν τούς ποντικούς στη φάση. Ό κόνκίμος ό ρήσαιο δέν πρόφτασε να κρεβεθί από τ' ό βήμα: τ' όν κρεβεθισέ κείνη από τ' ό απ' Κι' άοχισε ό δ' άναβάλμος.

Τέλος φάγαμε μιά κολή κατάρδα και έπιαμε κι' εδωκοισά. «Άλλά τ' ό δόσχο η Πειραματική την είχαμε γλυτώσει.

Αλημονήνη Σμύρνη

Ο ΓΥΡΑΛΟΣ ΚΙ' Η ΠΕΤΑΣΟΥΔΑ

Ό μικρός παραπονοιαφικός γυράλος, κρυμμένος μέσα στην λαμπερή του κλέη, κοιτούσε μιά άμορφη πεταλούδα, που έκανε τούς πρωτοφύς της περιπάτους σ' άνοιξιάνικο λειβάδι.

Θαύμαζε τ' ό λαμπερά χρώματά της, και τ' ό χαροπό πέταγμα της τ' όν ένθουσίαζε... Θά ήθελε πολύ κι' αυτός να της μοιάζι και παραπονοιάταν για τ' ό σκληρή του τύχη. Δέν άργησε να φθάσι μιά όραία συντροφιά παιδιών, να να παίζουνο τ' ό κροφτούλι στο ήλιόλουστο λειβάδι. Κι' ένα από τ' ό παιδιά δέν διέκρινε τ' όν ταπεινό μας γυράλο, άλλα όλα να γύγησαν την περφήρανη πεταλούδα... Τ' ό κυνηγι της δέν έβάρσταζε πολύ... Σε λίγο βοικόντανε μαθημένη στα χέρια τ' όν παιδιών, που έτρεχαν με φωνές ένθουσιασμού και χαράς.

Την σπηλή αυτή με περιέργα

την είχε παρακολουθήσει ό γυράλος. «Όχι! Όχι! έλεπε δέν λυπούμαι πιά για τ' όν ταπεινή μου κατάσταση... Κοστίζει πολύ να λάμψη κανείς στον κόσμο αυτό! Άκόμη περισοσάτερο άγαπώ την παντοεινή μου υμνήση. Η άληθινή εστύνια, βλέπω, συναντάται πιο εύκολα στην ταπεινή μου κατάσταση.» Φεύτικο Γέλιο (Ανισκωτή)

Η ΤΕΜΠΕΛΑ

Μιά τεμπέλα κίπου πήγαίνε. Εδωφου βλέπει στο δρόμο, κοντά σε μιά ληϊιά, μιά σπλαβοίχο. «Εφοβήθηκα πως θά την φήγι κι' άρχισε να τάζεται στους Άγιούς τόνα και τάλλο για να γλυτώσει, όχι όμως κενιά κι' άρτοπλασίες. Έπειδή την Κυριακή, από θεοφοβία, την κρατούμς, έκείνη άλλο δέν ήθελε παρά να κρατούμε κι' έδες τις ήμέρες. Φωνάζει λοιπόν: «Άνιά Δευτέρα βόχια μου, και Τρίτη και Τετάρτη, και Πέμπτη και Παρασκευή, ποτέ να μη δουλεύω!»

«Έτσι από τότε δέν έδοδουσε πιασά μοναχά τ' ό Σάββατο. Έγλύτωσε από τ' ό σαλαβοίχο και κρατούσε τ' ό τέμιμ' ό της τακτικιά. Κάποτε έλαχε ν' άρωσαστή η άνδρας της. Τι να κάμη για να τ' όν καλυτρώση; Πάει στα κόνκίματα και δέσσει:

«Βόχια μου, άγιο Σάββατο, και ποτέ να μη σε δουλέψω!» Ό άνδρας της τάκουσε από τ' ό κρεβεθιά κι' άναψε. «Μωρή, της έλεε, ένα Σάββατο είχες μόνα απ' όλη τ' ό βδομάδα για δουλειά και τ' ό τάχτημας κι' αυτό;» — Νά, φωνάει να μου, σε κάμη! τ' όδ κάνει έκείνη με θιμό. «Έγω για σ' ό τ' ό τάχτημα, και παραπονοιάσαι; Θέλεις ζήσης, θέλεις μή!»

Γελασίνια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Από τις θορές που έκανε στο, δρομο ό Κουφοκεφαλάκης, ένα βράδυ, τ' όν πήρανα για μεθυσμένο και τ' όν συνέλαβαν.

«Άποψη συνελήφτης; τ' όν ρώτησε στο τμήμα ό Αστυνόμος — Μάλιστα, με συνέλαβαν δυό χοροφούλακες — Τί μ' έμθι, μου είπαν... Κι' ό Κουφοκεφαλάκης μ' έμθύμ' ό: — Μάλιστα, ήταν μεθυσμένοι κι' οι δυό!»

«Έστάλη από τ' ό Ζυγοκώμας Ένας Άγγλος περιηγητής σ' ένα μικρό: — Μά γιατί εδω στο χωριό σας όλα τ' ό παιδιά είναι ευπόλυτα; — Μά έτσι γεννιόυνται εδω τ' ό παιδιά, κύριε!

«Έστάλη από τ' ό Ροδοφάνης Στο μάθημα τ' όν Λατινικών. Ό Καθηγητής: — Τι είναι τ' ό σουβήτης; Ό μαθητής: — Υποκαριστικόν της σούπας. Έστάλη από τ' ό Πανταζο Παόντος

ΑΝΑΦΑΥΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ», 400 φων, 38 εδδ, Εδωκίσιδου τ' όν 1 Αυγούστου 1923

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

«Όλα τ' ό κομμάτια που είχαν έγχεθί για τ' ό Β' τριμήνια, έδημοσιεύσαν. Αδκά λοιπόν που βλέπετε σήμερα χωρίς άριθμό έγχεσίμας, — ήταν μάλιστα κι' ένα σ' ό προηγούμενο, τ' ό ποιηματάκι της Μαντίμας με τ' ό Τέμα, — τι είναι; που έβρήκαμε, Νά σ' ός τ' ό έζησ' ό:»

Έίχα σκοπό να μ' ή βάλω Σελίδα Συνεργασίας σε κάμποσ' ό φύλλα, για να δημοσιεύσω Άποειλήματα και Προκρούτιες Διαγωνισμών. Έπειδή όμως αυτά δέν έν' έσομ' άκόμα, βρήκα την εύκαιρία να χρησιμοποίησω και μερικά από τ' ό κομμάτια έκείνα, που τ' ό είχα λάσει μετά τ' ό δήλωση ότι δέν δέχομαι πια, καθώς κι' από άλλα, που μου τ' ό έσταλσαν άποφύγ' ό για να τ' ό ιδώ. «Απ' αυτά λοιπόν έδιέλεξα τ' ό καλύτερα. Θα διαλέξω άκόμη κι' άλλα. Και θά έκακολούθησω τα έρημισία στα κενόφύλλα, σε εσα τουλάχιστο δέν θά έγω Διαγωνισμούς. Κι' έπειδή εδώνουν έσοι και περισοσών, δέν θά δέχθ' ό άλλα παρά μόνο εδω δ' άχωμ' ό της σχετική δήλωση. Περιμένετε.

Τ' ό έζω, Φασουλά. Και για σ' ός τούς Μικρασιώτες και για μ' έ έδους, προσιμότερος από τ' όν είνον άδαν ένας νίος πόλεμος νικηφόρος. Φαινεταί όμως ότι δέν ήσαν και τόσο εύκολο σήμασο και γι' αυτό τ' όν άνεβαλαν ως...να μεγαλώσετε σεξ και να διεκδικήστε με τ' ό άλλα τ' ό δικαία τ' ό Έλλητισμού. Τ' ό μέλλον θά λύση αυτά τ' ό ζητήματα και τ' ό μέλλον είνε σαξί. Κι' αν ως τότε δέν θά γίνονται π' όλοι, έλ' ό τ' ό φρολετικά ζητήματα θά λυώνται με έλλον τ' όλο, είνοντες, άκόμη καλύτερα!

Δουκισσα Γαβριέλλα, ό κ. Φαίδων έλαβε την ώραία κάρτα του τ' ό έστειλες και σ' εύχαριστ' ό πολύ. Έσοι λοιπόν τ' όν φαντάζομαι σ' ό γραφέσο του, σάν τ' όν έκαίτε τ' όν εδωλίμο, που παριστάται ή κάρτα... Έ, είναι...λίγακι διαφορητικός, άλλα δέν περραθί. Κι' έσοι χάρες πολύ που παραρήκατε έσαν εδωθασί τ' όν «Ατυχία» του, Τι, είχατε την ιδέα πως είσαι άτυχη έ γεννητή;

«Ό!» απ' ό Νιν-Κάρτερ, τ' ό λέει ό Όθνης. Έπειδή όμως πολλοί άφελόλου και μωροί, ιδού: Έστ' ό που γράσει τ' ό τερεφίον Μ. Μυστικόν «όνομα και έκόνκωμο», πείπει να έλέγε τ' ό ψευδώνυμό σας, έλασά τ' ό ψευδώνυμο από τ' ό όποιον έλασάτε ή σ' έκαμαν την πρόταση, γιατί ό άλλος, φυσικά, με αυτό σας ξέρει κι' όχι με τ' όνομα σας. «Αν έλατε όμως — αν έλατε, να τ' ό φανερώσετε και τ' όνομα σας, τ' ό γράφετε!» απ' ό κόνκωμο τ' ό ψευδώνυμο έκίνουον προς τ' όν όκοιόν σ' έλάτε τ' ό τερεφίό σας, αυτό τ' ό γράφετε με μολύβισ' ό έπ' όνομα περιθώριο τ' ό έσποφύλου. Πι χι: «Διά τ' όν Κισόν.»

Χάρω πολύ, Κωνσταντινοπολίτη, που θά μου γράψετε τώρα κ' ό συγγ' ό και σ' εύχαριστ' ό για τ' ό συμμετοχή σου σ' ό Σάλλογο και τις ένυμνίες που μου ύπόσχεσαι. Δέν δημοσιεύω τώρα «άστονομικά» μυστοσηματά σάν τ' ό «Καστίνα», γιατί δημοσιεύω άλλ

καλύτερα. Έ, εδων τελειώσουν αυτά και τ' όχη να βρω κανένα κ' ό άστυνομικό, γιατί όχι;

Πολιματά της Πατρίδος, έφου «π' ότα έξήγησι δέν θά σε κείνη», δέν σου έδω κι' έγω καρμιά. Μείνε με τ' ό παράπονο σου, ώ: να τ' ό ξεχάσης με τ' όν καιρό. Ναι, ό «Βράχος τ' όν Πάριον» τελειώνει μετά δυό-τρια φύλλα. Άλήθεια, τόσο άργει τ' ό φύλλο μου να φθάσι στοίς Άμπελοφύτους; Έγώ τ' ό στέλλω πολύ νωρίτερα και με ζι με δ' όλων τ' όν άλλων συνδρομητών σ' ός Άθνας.

Αλημονήνη Σμύρνη, έλαβα τ' ό συμπλήρωμα της Μ. Γ. κι' εύχαριστ' ό τ' όν Μελέθσο και σένα για τ' ό φρονήτι. «Τ' όν λόγον έχει ή Διάπλασις τ' ό άφρονα σ' έκείνη την Άγγελια, — αν και μες στιγμ' ό σπάρθηκα να τ' ό σφύσω, — έπειδή σ' ό ιδω φύλλο σ' ός έίχα κι' έγω κ' ός λυκούμαι γι' αυτά, πως δέν άνακατανοίω και πως έπιθυμώ μόνο να μη συμβαίνουν τέτοια μετσ' ό άδελφών. Νά — αυτόν τ' όν «λόγον» είχε ή Διάπλασις... Χάρω ως τόσο που τ' όν γρηψίτε και ξεχωρίσ' όλοπρόθυμα την ένόχησι που μου δάσασε. Ναι, άς είναι επερασμένα ξεχωσμένα.»

Πολλά δέναι, Γουλιέλμ Βαρύχα! Χάρηκαν τ' ό εαδελφία σου, έκονούνεσε ή μεγάλη σου άδελφή και σ' ό ή ιδία ύπόσχεσι έγγχεσίση στα μάτια, που σ' άνέλασε να μείν' ό δεκαπέντε μέρες σε εκοτηνή κάμαρα. Άλλά δέν πιστεύω να σ' έτιμώρησε έσοι: ό Θεός για τ' όν πολλή άγάπη που μου είχες... Κι' ό καμμένος ό μπαρβίτσι, που σου δίδασκε τ' ό φύλλο σου καιρό δέν μπορούσε να διαβαίχ... «Α, μ' ό πολύ με συγκίνησε τ' ό γραμματισον, άγαπητή μου φίλη. Υπομονή και περρατικά.»

Ναι, Έλλάς Έυδικητήρα, πολύ όρατο ψευδώνυμο σου διαλέκω τάδελα σου. Φά σου θυμίζι, έπως σου έλεπαν, πως και σ' ό μιά μέρα θά γίνης έδωκίτη της άγαπημένης μας πατρίδας. Γράψε μου.

Αυστυχώς δέν ύπόχει τ' όρος, Καροφύλι τ' όν 21. Τα Διαπλασάτουλα πρέπει να έπεκονώμεν μετσ' ό τ' ός έσοι: Πρωτότερα λοιπόν είχα «Άσκησμούς, έρωτησής και κληροφρήτες» στην Διηλογοφραία. Άλλά μ' ό έσταλναν παρά πολλά, είχαν τ' όν έτίσιση να τ' ό δημοσιεύω όλα, τόνα δέν είχα. Έσοι άναγκασθήκα να δημοσιεύσω τις Μικρές Άγγελιές με πληρωμή Τ' ό στήμη όμως που έχω Μικρές Άγγελιές, για να μ' όκορη καθίνας να δημοσιεύη, τι βέλη, πως μπορώ να τις έμποδίσω; Ό,τι και να κάμω, θά ξεχειλίθουν: Γιατί έχω πολλά παιδιά, κι' όλα έχω κόνκω και να πού, κι' όλα πληρούνουν όσα-όσα, αυτών τ' όν καιρό μάλιστα που ό παρά δέν πολυλογαρίζεται... Μιά έπίδοτα μόνο ύπόχει: να μεγαλώση κάποτε τ' ό φύλλο, να χη και εδωφύλλο, να χη και παραρτήμα και σ' ό για Μικρές Άγγελιές, Διαγωνισμοί και λοιπά που πιάνον τ' όν τόπο. «Άς τ' ό έλπίσομαι!»

«Όραίος Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έζι: Μαλαχρινός, Ίππότης, Καπταν Καρακώπος; Ίππόλιτος, Νηρηίς τ' όν Άνθών, Έλλάς τ' όν Όνείρων, Άγρία Καλλιόνη, Άνδριόνης-Συρανός και Πλανόδιος. — Έξέτεσ' ότα δέν παραγγέλλεις τον και τ' ός εύχαριστ' ό έδους για τ' ό καλά των λόγια.

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σ' ό λίγες ήμέρες θά κυκλοφρόσουν τρία νέα Βιβλία τ' ό κ. Ξενοπούλου, από τ' ό σειρά και σ' ό σχήμα τ' όν «Ανάτων» του. Είναι: Α' — ΙΣΑΒΕΛΛΑ, μυθιστόρημα για μεγάλους, που τ' ό έτέδωκε στην Άλεξανδρεία ό κ. Κασσιόνης και σ' ό λίγο άέχουμε άντίτυπα κι' εδω.

Β' — Ο ΚΟΣΜΟΣ Κ' Ο ΚΟΣΜΑΣ, μυθιστόρημα για παλιούς μεγάλους, έκδοσις τ' ό κ. Κολλάρου. Και Γ' — ΣΤΑΧΥΑ ΚΑΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, Γόμος Α'. Αυτό είναι βιβλίο για έδους. Περιείχει διάφορα άφρονα φιλοσοφικά και φιλοσοφικά, διηγηματικά, διαλέξεις κτλ. Έκδοτής ό κ. Κολλάρος.

Και τ' ό τρία βιβλία είναι κομφότατα, με εικονογραφήματα εδωφύλλα, χαριτωμένα.

ΕΓΧΕΡΙΣΤΙΣ ΨΥΧΑΛΟΓΙΑΣ

Οδδων ψευδώνυμον ένγχείνεται ή άνευνοσάται, αν δέν συνειδησάται από τ' ό δικαίωματος δ' ό. Σ. Τ' ό ένγχερόμενα ή άναγνωσόμενα ίσοφρον μ' όχο τ' όν 30 Νοεμβρίου 1923. Όσα συνοφροσύνονται άπό Α, άφινουον εις άγόμεναι και σ' ός από Κ, εις μορτίσιαι.

Νέα Ψευδώνυμα: Έκνήρη, κ. (Δεσπ' ό Μαργαρίτα). Άγρανιά, ά. (ι) Χανούμ, Μ. (Ι.Σ.). Έλλιά, Ένδικητήρα, ά. (Α.Ε.Π.). Νεαρός Ίπποτής, ά. (Α.Τ.). Βασιλεύς τ' όν Δαδών, ά. (Κυριαχός). Καρού, ά. (Ι.Σ.). Ασάλλητος, ά. (ι) Ίπποτής τ' όν Μεσάλμος, ά. (Τ.Τ.). Ασαβλοκόνητος, κ. (Σ.Κ.). Σαμράμος, ά. (Ε.Ν.). Δουκισσα Γαβριέλλα, κ. (πάντα ή ιδία). Άνασάσις Ψευδώνυμων: Η έστειλο Κίμα, ά. Μέμφης, κ. Ίστρωφας, ά. Κίμα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έσ' ό 3 τ' ό πολύ κροφούσι, δ' όχο 4, 50. Διά τ' ός πομπήλον άπ' ό 30 ή έξέσι.

Μ. Μ. έπιθύμοιόν ν' άνταλλάξουν: — ό Άγγελος Ειρήνης με Γυροτόμηον Έλληνα, άμυροάν Δίμηον, Άλημον, Σμύρνη, Νόμα, Γ' όνία. — ή Άνθόσμένη Δεμνιά με Άνδριόνη — Συρανό, Νουσαλι. Σμυρνοπούλα, Άσάχασατη, Μούσια, Μαργαρίτα, Άνθρωπον. — τ' ό Κίμα τ' όν Άλγιων με Άνδριόνη — Συρανό, Έπασπασίτην, Καπταν Καρακώπη, Μαίμουλίτην, Σμυρνιά, Ίπποματάντιο, Ασαβλοπούλα, Μπαγιαντέρα, Δόξαση, Κρητικόπουλο.

Η Διάπλασις άσπάζεται, τ' ός φίλους της: Χουσακός, άρατά, κερμμένο και τις έντυπώσεις σου) Άβλορέτταν (τ' ό έστειλα κι' αυτ' ό) Ταλάβ (άρενά κ' ό ή «Έπίδοτα» σου τ' ό χαλά μόνο τ' ό «όνομα» που τόδελες για να ταριψή με τ' ό έμνη) και μερικά άλλα τέτοια διόρθωσ' ό και ζαναστείλα τ' ό άργότερα). Άγγελον Ειρήνης (τ' ό Η. Πικουκα, δημοσιεύονται δια κλήρον και που μπορώ να θυμώσ' ότα δια τ' ό δημοσιεύόμενα σε σαράτα χρόνια) Φιλελεύθερον Άθλητήν (σωστό από' άλλα κ' ό με τ' ό τ' όρη, καίγεται και τ' ό κ' όλεμ' ό ιδέσι σου γράφει σήμερα κι' ό κ. Φαίδων). Άθων. Ν. Σαββ. (κι' λύσεις δέν είναι δεκάτι έσοι: τί λέγει ό «Όθνης».)

Η Ν. Οικονομική (ήταν λάθος τ' ό ταχυφρόμο: σου έφρασε άλλου συνδρομητή φύλλο και τ' ό δικό σου θά τ' ό τ' ό για σ' ό κόνκω) όχι, έδημιές και καταστακά δέν έχω») Έγγονον τ' ό Κι' όν άργη (ιπώντησ' ό σου σ' ό Διαι. τ' όν Δουκιάν Άλέων δέν έλαβ' ό θά χάθη») Και γι' αυτό δέν είδες τ' όνομά σου) Πικρή Σπλαβιά (μπα! καθόλου δέν μ' άνέχθησε και καρμιά άνέχθη δέν έχω να νρεπασί) Δέαν (πολύ μου άρεσε τ' ό γράμμα σου: τόσο βιβάις, στη γλώσσα μας, δέν ύπόχει μορφαί όμως να στείλη τ' ό άδελφή σου «Νεοέλληνα Άναγνώσμοτα» τ' όν Σχο-έιων' άπ' αυτ' ό θά μ' όχη τ' ός κυριώτερος συγγραφέι και τ' ό έργα τ' όν) Μαίμουλίτην (έστειλα, εύχαριστά πολύ για δ' όκα γράφεις και περιμένα) Έλληνοκήνη Καρού (έστειλα) έλα τ' ό έγγχελάμα τ' ό κ. Ξενοπούλου θά ζαναστείλων Δόξασηνη Φουτανάλλαν (δ' όκα είναι κι' αυτ' ό και θά περάσι. Ιδ' ό τι άπαντ' ό εις σ' ό Καροφύλι τ' όν 21.) Έσάβην (έστειλα πέντε τετραδία προηγ. έπιστολή δέν έλάφη ούτε σχετική έπιτάγη ή άδελφή σου ένγχεράκη κι' εύχαριστ' ό για τ' ό ξεπαθώμα) Ροσαμβά (δέν κάμω έγω έκαίρεται γίνονται φαίνεται σε ταχυφρόμα) Λιχουδύγατα (εί δροσσο τ' ό γραμματάκι σου 1 έζω και καν' ό άλλο από τ' ό μαγευτική έσοή σου; πενε χρονια...πως περασον 1) Κουκουνορον (ψευδώνυμο δέν λέγω 1) Τσοπανόπουλο (ό Άναβας ύπόχει και θά ζαναστή) ηταν στρατιώτης ό κ' όκαμωρος τόσα χρόνια...) Ρέναν Ι. Κ. (κι' έδω στέλλουον τακτικιά) έκει χάνονται: Πειραχτήρι (λαβ' ό, εύχαριστ' ό) Χουσοφ' όρην Έλλιά, Καμείαν, Καπταν Μπρόρον κτλ. Άνθόσμηνη Δεμνιά, Ώσιον, Χαρ. Σαυδοπούλου, Άντίοναν Φωτιόλη (έστειλα.)

Είς δ' ός έπιστολάς έλαβα μετά τ' όν 31 Ίουλιον, θάπανήσω εις τ' ό προσέχ' ό.

ΗΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΑ τ' όν 209 Διαγωνισμοφ. Αι λ' όσις άσεται μέχρι τ' ό 4' όπιοφου.

440. Δεξιόφροσ. Τ' ό πρώτο μου με πρόθεση, Πόλη γνώση το δευτερό μου Στήν κολυση θά βλέπασε, — Όσο από δ' ό 1 — το σόνόλο μου, Έστ' ό από τ' ό Δόξου. Κορητισόλο

441. Δογμοπαντικός Δεξιόφροσ. Άν ψαλι αυτ' όνα να εδωη, Άλλη έσ' όζηση ό λυής' Γοργονας φραει μονο Νά είναι ή μορφή της. Έστ' ό από τ' ό Δόξου. Κορητισόλο

442. Μεταγραμματισμός. Άπό μιά τ' όν Έπκανησών Γλυκίσες νόδες άκόμοσθου, Άν δυό μονο γραμματά της Όπος πρ' όσις άλλωθ' όδου. Έστ' ό από τ' ό Προσοφουκόφας

443. Τονόφροσ. Άν συμπεράνης πρώτα Καί τόνο άλλος κινήσης, Καί τόνο θά προφέρης. Και βέβαια θάπορής. Έστ' ό από τ' ό Χουσοφ' όρη. Σ. Φαίδων

444. Ζήτα. + + + + = Ποταμός τ. Ίτα * * + + = Λίος. Μυστικός Βα * + * * = Ουλιός. Βασιλεύς * * * * = Άσσυριών. Βασι * + + + = Λεύς Κρήτης. Νή

170. Όρεσίχαλος (δ' όη, χαλάς) — 171. Μόσχος-μιοχός, — 178. Τροία-Τρία — 179. Δώδεκα 180 Ν Α Σ Ν Δ Β Ι Μ Ε Α Ρ Α Α Μ Γ Η Μ Χ Ε Ρ Α Λ

181. Εί, ρίς, τ' ός, τρέσι. 182. Ν. Ε. Ρ. Ω. Ν. (Ναός, Έλλάς, Ροδανός, Ωριών, Ναύπλιον). — 183. Άδελφ' ό καιρία. — 184. Πέσε, σήτα, τ' ό σ' ό φ' ό (π' ό σ' ό π' ό, τ' ό, να σ' ό φ' ό, ο. j. — 185. Avee vous goute de cet élixir? Π est d' un effet surprenant.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητά παρακαλούνται να δηλόυνον άμέσως την νέαν των διεύθυνση εις τ' ό Γραφεσίον μας, άποσέλλοντες και δροχ. Ή διά την έπίκοσην της νέας ταίνιας. Άλλως δέν εδωθόμεθα διά την άπόλειαν τ' όν φυλλάδιον των.

ος τ' ό Αίγαίου. Διαγωνίος έ τ' όν άνω, Ϋβλον, και εκ τ' όν κατ' ό, έθνικος εδωφύτης. Έστ' ό από τ' ό Φαροφίπο

445. Κρωτοφραφισόν. 1 2 8 4 5 6 7 8 = Ποταμ. περιφρημ 2 4 7 8 8 2 8 = Πόλις. 3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμός. 4 5 6 1 5 = Κράτος. 5 6 4 3 2 8 = Νήσος. 6 7 8 8 5 = Πηνών. 7 8 1 2 4 2 8 = Άρξ. ποιητής: 8 5 2 4 7 6 1 5 = Νήσος.

Έστ' ό από τ' ό Ιωνος Τσοφιν, δ' ό 446 — 450. Μαγικόν Γόμμα. Τ' ό άναλλαγ' ό ενός γράμματος έκαστης τ' όν κατωθι λέξων δια ενός άλλου, πάντοτε τ' όν αούτο, να σχηματισθούν άνευ άναγραφ' ό ματι μου άλλα τόσαι λέξεις: ολιός, πόνος, μέλις, Τήνος, χάμα.

Έστ' ό από τ' ό Ροδοφάνης 451. Ποικίλη Άκροστίξις. Τ' ό πρώτον τ' ός: πρώτης τ' όν κατωθι έτρομμένον λέξων, τ' ό δευτερόν της δευτέρας, τ' ό τρίτον της τρίτης και κατέξης, άποτελοδον μυθολογικόν τέρας:

1, Μάριος Έλληνα ποιητής: 2, Προδότης: 3, Ααρχηδόσιος στρατηγός: 4, Άθηνάσιος οήτωρ: 5, Σφατισός Κορινθίος.

Έστ' ό από τ' ό Δοξοφ' όρη Τσοφιν 452. Φωτηροφάσιον. Δ-πντ-έπνν-σ-τ-ε-ν-μ-θλβ Έστ' ό από τ' ό Δοξοφ' όρη Χλόη 453 Γόφρος.

Μ Α Λ Α Λ Α Μ Α Λ Α Λ Α Λ Α Έστ' ό από τ' ό Παίδι τ' όν Βουνόυ 454. Άκροστίξις.

Μεταφραζόμενον γαλλιστί τ' όν κατωθι λέξων, σχηματίσται δια τ' όν αρχήνων των έπίδοτων κόνκων:

γάρφος, διαβάζω, άποφύτος, παιδιόπαιδο, παπάζ, μέλις, σφ' ό τ' ό.

Έστ' ό από τ' ό Παίδι τ' όν Βουνόυ 454. Άκροστίξις.

Μεταφραζόμενον γαλλιστί τ' όν κατωθι λέξων, σχηματίσται δια τ' όν αρχήνων των έπίδοτων κόνκων:

γάρφος, διαβάζω, άποφύτος, παιδιόπαιδο, παπάζ, μέλις, σφ' ό τ' ό.

Έστ' ό από τ' ό Παίδι τ' όν Βουνόυ 454. Άκροστίξις.

Μεταφραζόμενον γαλλιστί τ' όν κατωθι λέξων, σχηματίσται δια τ' όν αρχήνων των έπίδοτων κόνκων:

γάρφος, διαβάζω, άποφύτος, παιδιόπαιδο, παπάζ, μέλις, σφ' ό τ' ό.

Έστ' ό από τ' ό Παίδι τ' όν Βουνόυ 454. Άκροστίξις.

